



Am întâlnit la bordul navei o echipă unită și bine pregătită.

ocazia să aleg prima funcție de la bordul fregatei Regele Ferdinand. Cea dintâi zi de muncă a fost și prima când am urcat la bordul acestei nave. Aveam emoții atât de mari, încât simțeam că n-o să reușesc să urc schela. Poate vorbește subiectivismul din mine acum, dar am simțit din prima că acesta este locul meu. Am întâlnit la bordul navei o echipă unită și bine pregătită, oameni de la care am avut foarte multe de învățat, care își cunosc meseria foarte bine și care au adăugat un suflu la pasiunea mea față de meseria aleasă. Fregata Regele Ferdinand este o navă impresionantă din toate punctele de vedere. Are o lungime de 148 m, deplasament 4.900 tone, iar cele 4 turbine asigură un total de 60.000 CP. Este nava cu cele mai multe misiuni din Forțele Navale Române și singura navă a Forțelor Navale care a efectuat misiuni de luptă reale după cel de-al Doilea Război Mondial. Mă refer aici la opera-

țiunea Unified Protector de impunere a embargoului asupra Libiei în Marea Mediterană 2011 și la operațiunea antipiraterie UE ATALANTA în Oceanul Indian din 2012. Atunci, fregata Regele Ferdinand a capturat nouă suspecți de piraterie și a purtat, ca în toate misiunile executate, pavilionul României cu mândrie peste mări și țări, de data aceasta și dincolo de Ecuator.

Ai o meserie dură, catalogată ca masculină. Cum reușești să-ți păstrezi feminitatea?

Suntem militari, suntem oameni. În spatele uniforme, pe care o port cu atâta mândrie, în spatele meseriei nu ușoare de multe ori, pe care o îndrăgesc, sunt tot eu. Își pune amprenta asupra ta o carieră militară, te formează, te face mai organizat, mai ordonat și, în același timp, te întărește. Te învață să cauți soluții, nu să te concentrezi asupra problemei. Da, este o meserie dominată numeric de bărbați, iar relațiile din-

tre noi se bazează pe respect, pe încredere, pe ajutor reciproc. În spatele fiecărui militar este el/ea, o persoană cu felul ei de a fi. Meseria m-a făcut să fiu mai organizată, cu o tărie mai mare de caracter, dar la finalul zilei sunt tot eu, Ștefana, o tânără de 26 de ani.

Ce sfat le-ai da fetelor care vor să urmeze această carieră?

Să nu mai stea pe gânduri! Le aștept în Forțele Navale Române! Sincer, este un mediu extraordinar pentru a te dezvolta, pentru a învăța, un mediu cu foarte multe oportunități, în care nu ai cum să te plictisești. Sper să aibă ocazia să vadă ce presupune această meserie minunată de marină și pe această cale, că tot se apropie, vă invit la Constanța pe 15 august, la Ziua Marinei, ca să vedeți puțin din ce presupune Marina Militară, dar și pentru a fi alături de noi!

Continuarea interviului și mai multe fotografii pe www.femeia.ro

Cristiana Oprea:
Îmi doresc să reprezint România la Campionatul European de Raliuri

Are 26 de ani, e plină de energie pozitivă și dă dovadă de un curaj extraordinar de a investi în cea mai mare pasiune a sa: cursele de mașini! Faceți cunoștință cu Cristiana Oprea, pilotul primului echipaj feminin românesc din ultimii 50 de ani care participă la un raliu în afara țării.

Cine ești tu, cum te descrii?

Sunt o femeie, o luptătoare și o optimistă care crede cu tărie că poate schimba lumea în bine. Oamenii mă văd impulsivă și poate chiar egoistă, însă realitatea mea este că, atunci când am un obiectiv, nimic nu mă poate opri. Sunt foarte hotărâtă să îmi urmez visul și proiectele până la capăt, pentru că într-adevăr cred în ele.



Până în 2013, nici nu știam ce înseamnă o competiție auto.



Am condus de la 18 ani și mașina a devenit foarte repede un refugiu și un mod de relaxare.

Care e povestea ta? În ce moment a apărut pasiunea pentru mașini?

Cred că pasiunea a fost dintotdeauna acolo, de când eram copil și mergeam cu ai mei în vacanțe prin țară. Am condus de la 18 ani și mașina a devenit foarte repede un refugiu și un mod de relaxare. Am început să scriu pe blog în joacă despre cele două mașini din familie, un altfel de *review*, în care automobilul devine personaj, capătă suflet și personalitate. Așa mi-am descoperit un drum cu potențial și de atunci privesc doar înainte.

Te-a susținut familia când ai decis să devii pilot de curse? Cum a reacționat?

Eu și mama suntem foarte apropiate și cred că ne-am acomodat

împreună cu noile provocări. Ea a fost de la început (este și acum) principalul meu sponsor, *team-manager* și sfătuitoare, lucru pentru care sunt extrem de recunoscătoare.

Care a fost drumul spre această carieră?

Drumul meu în automobilism este unul atipic, mai exact nu am niciun fel de „antecedent” în acest sport. Nu am practicat karting când eram mică, ba chiar, până în 2013, nici nu știam ce înseamnă o competiție auto. Am descoperit atmosfera de la curse din postura de copilot invitat la o etapă de viteză în coastă – mi-a plăcut enorm senzația din mașină și mi-am spus că este o provocare pe care vreau s-o înfrunt

cândva. Pe atunci eram încă studentă la două facultăți, Arhitectură și Urbanism. Așadar, nu îmi puneam problema să-mi asum încă o activitate constantă.

Am terminat apoi Urbanismul și m-am lovit de realitatea dură a contextului de la noi: nu m-am regăsit, simțeam că acolo nu voi putea avea niciodată satisfacția muncii duse la bun sfârșit.

Așadar, prin căutările mele în blogging, am ajuns în lumea auto, de care m-am îndrăgostit iremediabil. Am fost pentru scurt timp PR-ul Federației Române de Automobilism Sportiv, apoi m-am alăturat Cupei Dacia, care este competiția în cadrul căreia particip în Campionatul Național de Raliuri și totodată proiectul meu de suflet. Am găsit acolo o mare familie de pasionați, alături de care am crescut și am învățat ce înseamnă să faci raliuri în România.

Am debutat în postura de copilot în 2015, la Transilvania Rally, alături de George Grigorescu, mentorul meu și organizatorul Cupei Dacia. Am învățat multe din dreapta, a urmat prima



Când am un obiectiv, nimic nu mă poate opri

cursă „pe locul corect”: la volan. Mi-am închiriat un Logan de curse și am participat trei etape ca să mă conving că asta este ce îmi doresc cu adevărat să fac, iar în vara 2016 am investit într-o Dacia Sandero, pe care am reușit s-o pregătesc de start în martie 2017. Atunci am făcut un sezon complet de debut, iar acum continui procesul de învățare început atunci.

Sigur că acum obiectivele și așteptările sunt altele: încep să contez în clasament și să fiu „în timp” cu ceilalți. Mă lupt pentru

primul meu podium în clasamentul general Cupa Dacia, ceea ce nu este deloc ușor. În următorii doi ani îmi doresc să ajung să reprezint România la Campionatul European de Raliuri. De altfel, primul pas către acest vis îl facem chiar acum, la sfârșitul lunii iulie – eu și copilotul meu, Diana Hațegan, suntem primul echipaj feminin românesc din ultimii 50 de ani care participă la un raliu în afara țării. Este un moment puternic și ne dorim să-l promovăm pe măsură, ca o încurajare pentru toate femeile din sport.

Cum ai descrie meseria de pilot?

Din păcate, pentru a o putea numi meserie, ar trebui să am sponsori și parteneri care să parcurgă acest drum împreună cu mine. În prezent, când nu sunt la raliuri, sunt art-director într-o agenție unde mă ocup de proiecte de branding și de comunicare. Momentan, să fiu pilot este o investiție pe care o fac pe cât se poate strategic, pentru a învăța și a progresa pe plan sportiv. Îmi doresc cât de curând să fac următorul pas către performanță, dacă voi avea susținerea atât de necesară.

Cum descrii viața în viteză?

Uneori obositoare, întotdeauna frumoasă. Ador faptul că raliurile ne plimbă prin cele mai frumoase locuri din țară și întotdeauna cunoști oameni și obiceiuri noi. Cred că viața în viteză pe care mi-am ales-o este și un bun antrenor pe partea de business – m-a învățat să fiu mult mai calmă, rezilientă și întotdeauna pregătită pentru neprevăzut.

Ai avut incidente în timpul curselor? Cum le-ai făcut față?

Da, tocmai ce am bifat și primul abandon din carieră, după ce ne-am răsturnat în prima zi de concurs de la Raliul Bacăului. A fost un sentiment ciudat să merg să îmi susțin a doua zi prietenii pe probele speciale, pentru că, evident, mi-aș fi dorit să fiu la volan. Însă este parte din joc și este categoric o experiență esențială din care trebuie să învăț ca să pot progresa.

Ce sacrificii ai făcut pentru această carieră?

Din punct de vedere financiar, sacrificiile sunt enorme. Așa cum am spus, este un proiect pe termen lung, în care vreau să demonstrez că automobilismul și sportul în general merită din plin susținerea și atenția brandurilor. Lăsând la o parte acest aspect, este un stil de viață care mi se pare atât de firesc acum, deși în urmă cu câțiva ani mă visam trăind o viață boemă de arhitect.

Ce satisfacții îți aduce?

Chiar dacă la raliuri nu câștigăm premii, satisfacția este în primul rând personală și spirituală – îmi depășesc limitele și devin din ce în ce mai puternică și mai rapidă. Iar în anul de debut mi-am dat

seama că o strângere de mână în semn admirativ din partea rivalilor este infinit mai valoroasă decât un podium. La început, am fost surprinsă cât de multe fete mi-au scris să îmi spună că sunt o inspirație sau un model pentru ele și că nu știau că o fată poate face asta în România, însă acum vor și ele să afle cum pot să devină pilot. Asta m-a responsabilizat și mi-am dat seama cât de important este să construim și să promovăm modele corecte în sport și toate valorile aferente. Este unul dintre motivele pentru care fac tot acest efort acum.

Ai o meserie dură, catalogată ca masculină. Cum reușești să îți păstrezi feminitatea?

Am conștientizat repede că și aici, ca în orice domeniu, feminitatea este deopotrivă un avantaj

și un dezavantaj. Însă cu casca pe cap nu mai contează dacă ești bărbat sau femeie, atunci ești pilot și trebuie să dai tot ce ai mai bun. Este cu precădere un sport mental, de anduranță, așa că este important să ai un caracter puternic și să poți face față oricărei situații, fără să îți irosești energia încercând să pari altceva decât ceea ce ești.

Ce ne poți povesti despre Emoticar.ro?

Emoticar este locul mașinilor cu poveste despre care scriu din 2015, de când am ales acest drum. E blogul meu, unde veți găsi întotdeauna informații despre cursele la care particip, file dintr-un jurnal de pilot scris sincer și cu umor, guest-posts și articole despre mașini și evenimente.

Ce înseamnă succesul?

Momentan, succesul înseamnă să găsesc susținerea necesară pentru a influența tinerii să conducă defensiv, iar dacă vor să conducă cu viteză, atunci să o facă doar într-un cadru organizat și sigur. Conștientizarea și responsabilizarea la volan în trafic sunt cele mai importante obiective în tot acest demers și este modul prin care eu îmi doresc să schimb lumea în bine.

Ce sfat le-ai da fetelor care vor să urmeze această carieră?

Să se informeze, să cunoască întâi ca spectator mediul, atmosfera, să își bugeteze foarte-foarte bine totul și să muncească neobosit pentru obiectivele lor, fără să asculte de gura lumii, pentru că... cine o poate opri?! Mai presus de toate, să își aducă aminte că toți cei care își urmează visul dau dovadă de curaj.



Am fost surprinsă cât de multe fete mi-au scris să îmi spună că sunt o inspirație sau un model pentru ele.



Mi-am închiriat un Logan de curse și am participat trei etape ca să mă conving că asta e ce îmi doresc cu adevărat.